Misfuggune on lodusse polest ühhe naesterahwa südda, ehk mis peäle on naene keige ennamist mailmas?

Algmisses löi Jummal taewast ja maad, puud ja jöed, künnilinnud, widikad, meest ja naest: se on jubba keikil teäda. Agga meest löi Jummal keige omma lomisse tö peaks ja kroniks; ta ehhitas tedda pärrast, kui keik walmis olli, ühhest mulla tükkist ja seädis temmale sedda seisust:

„Wallitse ülle kallade, mis merres on, ülle lindude, mis taewa al, ülle lomade, mis wäljal ja metsas ellawad ja ülle keige ma!"

Jummala au, wäggi, tarkus ja pühhadus piddi Adamal nago otsa ees kirjotud seisma. Ta ihho ja hinge joud piddi tuggew ollema keik teggema ja kandma, mis tehha ja kanda tulli; sest kaks kät rüppe pannema ja aegutama: seks polnud mees mitte lodud. Jummal andis temmale rammo, julgust, moistust; agga heldus, hallastus, armastus — ellawad need warrandussed ka täieste mehhe rindus? Woib mees isseennesega selle polest jubba rahhul olla? Ma mötlen, ta leiab monda pudust.

Eks armas taewa issa teadnud sedda keige parrem, sepärrast ütleb temma omma kenna kättetö peäle watades: „Se ep olle mitte hea, et innimenne üksi on, ma tahhan temmale abbi tehha, mis temma kohhane on."

Pärrast sedda, kui Adama abbikasa ka lodud olli, siis olli innimesse suggu ilmas. Mees on wäe ja rammo, naene armastusse täht. Mees peab ihho ja waimo tuggewust, naene tassandust ja armastust üllesnäitma; jubba temma näojumme, ta südname lahkus ja rahho armastus peawad tedda, kui üht tröstiat loma tunnistama. Ta peab ka wallitsema; agga mitte mehhe kombel jou ja wäe läbbi, waid heldusse, tassandusse, armastusse ja südname lahkusse läbbi; sest tröstima, jahhutama ja armastusses römustama, seks on naene mailmas.